

LJUD I NATTEN

Adhiambo vaknade med ett ryck. Det var någonting som hade väckt henne, men hon visste inte vad. Hennes småsyskon sov fortfarande tätt ihopkrupna på kavirondo-mattan. Hon lyssnade en stund i mörkret om hon kunde urskilja några främmande ljud, men ingenting hördes utom syrsornas brus och ljudet av taktfasta slag mot metall från en avlägsen roho-gudstjänst. Hon skulle just till att somna om igen då hon hörde ett knarrande. Det lät precis som om någon försökte öppna eller stänga grinden till gården. Pappa hade ännu inte hunnit skaffa ett lås till grinden så det var fritt fram för vem som helst att komma in utan problem. Nu blev Adhiambo rädd. Pappa var nämligen på jobb. Han arbetade som nattvakt på en bensinmack i Ringa. Oj, om Otieno ändå hade varit hemma, tänkte hon, men han gick i internatskola i Kisumu, så honom hade man inte mycket hjälp av medan skolterminen pågick. Vad skulle hon ta sig till? Mamma sov i ett annat hus längre in på gården, så hon hade säkert inte hört någonting ännu.

Adhiambo hade hört i söndagsskolan att man kunde be till Gud när som helst och om vad som helst. Hon bad helt kort: "Gud, hjälp mig att veta vad jag skall göra och låt mig inte behöva vara rädd. I Jesu namn, amen." Hon kände sig genast bättre till mods och steg upp från sin bädd. Det var beckmörkt inne i hyddan. Hon trevade sig fram till fönstret och gläntade försiktigt på fönsterluckan. Ute var det också mörkt, men hon kunde ändå urskilja en skugga som rörde sig nära Onyangos kaninburar. Adhiambos lillebror älskade sina kaniner. Han hade två stycken som han fått av deras farbror i Nairobi när han senast var hemma på besök. Adhiambo kände hur ilskan flammade upp inom henne. Ingen skulle få stjäla hennes lillebrors kaniner. Hastigt tände hon eld i fotogenlampan, öppnade dörren och sprang ut.

Tjuven blev tagen på bar gärning, men släppte kaninerna förskräckt ifrån sig när han träffades av ljuskäglan från Adhiambos lampa. Adhiambo stirrade på tjuven. Det var ingen mindre

än hennes egen kusin Odoyo. Innan Adhiambo hämtat sig från chocken föll kusinen ner på sina knän och vädjade till henne:

– Snälla Adhiambo, väck inte upp de andra. Onyango kommer att döda mig om han får veta vad jag gjort. Säg ingenting åt någon om det här, snälla! Jag lovar att inte göra om det.

Adhiambo tittade på sin kusin. Han som vanligen var så odräglig och retsam stod nu på knä inför henne och vädjade om nåd. Hon hade minsann lust att väcka upp de andra och se till att han fick ett ordentligt kok stryk. Men så tänkte hon på sin farbror, Odoyos pappa. Han skulle slå sin son gul och blå om han fick reda på det här. Han var känd för att ha sträng disciplin på både fru och barn. Hon var inte så säker på Onyango heller och hur han skulle reagera. Fastän han bara var elva år kunde han ändå bli så arg att han till och med tog livet av Odoyo i sin ilska. De andra större pojkarna i byn kunde också klå upp honom om de fick höra om det här. Adhiambo beslöt att låta saken vänta till morgonen och tala med mamma om det. Mamma visste nog hur man borde göra i en situation som den här.

– Okej, sa Adhiambo, jag skall inte berätta om det här för någon. Men lova, att du aldrig mer försöker stjäla. Odoyo lovade dyrt och heligt att han inte skulle stjäla mer och de skildes åt i mörkret.

På morgonen, när Adhiambo hjälpte mamma med morgonmålet, berättade hon för henne om nattens händelse. Mamma satt tyst en stund innan hon började tala.

– Jag har sett att Odoyo har börjat röra sig i dåligt sällskap. Jag träffade på honom för en tid sedan på marknaden i Oyugis tillsammans med några pojkar som är kända för att stjäla. Det är konstigt att de fortfarande lever. Människorna här brukar inte spara en tjuvs liv om de får tag på honom. Odoyo är faktiskt illa ute. Du kan komma ihåg att be för honom i din aftonbön. Han borde också komma bort från sitt dåliga sällskap och få kristna vänner i stället. Kanske Onyango kunde be honom komma med i ungdomskören. Vet du, Jesus kom hit till jorden för att söka upp och frälsa dem som var förlorade. Vi var också sådana förut innan vi lärde känna Jesus och fick förlåtelse för våra synder. Nu då vi får tro att Jesus betalat vår skuld och vi inte behöver gå förlorade är det vår uppgift att berätta om Jesus för dem som ännu inte känner honom. Vill du vara med i den uppgiften, Adhiambo? Adhiambo funderade en stund.

– Jag skulle vilja vara en Jesu lärjunge, men jag vet inte om jag är modig nog att berätta om Jesus för mina kamrater. Mamma tittade upp från vällingkastrullen.

– När du sjunger med ungdomskören så berättar du om Jesus för dina kamrater. Likaså när du ber för dem. Då talar Gud till dem genom din bön. Fortsätt du med det. Den, som är trogen i det lilla, är också trogen i vad större är.

MIA BERNAS-OTIENO

© Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland.r.f.

Förskolebarn i Kenya.